

Tudi mleka nam dajejo ovce razmeroma velika. Iz ovčjega mleka se dela prav dober sir, ker je ovčje mleko mastnejše od kravjega.

Kosmate ovčje kože so za kožube, iz oguljenih pa se dela tanko usnje in tudi naša znana irhovina.

Kmetijski drobiž.

Zažvepljanje sodov. Če nalijemo vino koj po zažvepljanju soda do vrha, pobegne velik del žvepline kisline v zrak in tako zažvepljanje ne škoduje lahko vinu. Kadar prvič pretakamo novo vino, ko po navadi ni še popolnoma nehalo vreti, ni zakajati sodov, ker žveplinkava kislina zakesnuje vrenje. Rudečim vinom tudi ni dobro preveč zakajati posode z žveplom, ker jim žveplo pokvari barvo. Žveplo je v vinarstvu neobhodno potrebno, a njegova pretirana poraba škoduje več, kakor pa koristi.

Razkuževanje mlekarnic. V mlekarnice je dovajati svežega zraka. V ta namen naj se marljivo prezračujejo prostori o suhem vremenu, potem ne bo plesnivih glivic v mlekarnici. Če so stene vlažne, pobeliti jih je večkrat na leto z apnenim beležem. Stojala ali police je ohraniti vedno kolikor mogoče snažne, s tem zabranimo, da se ne vgnezdijo črvi. Vsako spomlad je stopala razložiti in dobro z milom oprati, a pri tem paziti tudi na razpokline in kote, da bo vse popolnoma osnaženo. Če je sir že napaden po črvih, zamorimo jih če poškopimo dotična mesta z alkoholom ali še bolje z eterjem.

Koliko soli je pokladati živini? Sol ugaja živini, ker oslaja krmo in pospešuje prebavljanje, lahko pa tudi škoduje. Če je namreč pokladamo preveč. Celo nevarna postane, če jo damo toliko, da povzroči solno zastrupljenje, ki se pojavlja v mršavosti živali, bljuvanju, hujšanju, oslavljenju zadnjega života, driski, kakor tudi vnetju želodca in čreves in prouzroči naposled tudi smrt živali. Zato opozarjamo kmetovalce, da zadostuje v navadnih razmerah na dan za živinče, za bike in težke pitalne vole 40 do 60 gramov, za uprežene vole 30 do 40, za molzne krave 20 do 30, za mlada goveda 10 do 20, za ovce in koze 2 do 6, za svinje 3 do 10, za konje 10 do 20 gramov živinske soli. Pravilno se krma enakomerno potroša s soljo, ali pomešamo sol med zrezano krmo, otrobe, itd., ali pa jo razstopimo v takoimenovanem napoju.

Poučni in zabavni del.

Gospodična Ema.

(Češki spisal V. Mrštík, poslovenil I. Kovač)
(Dalje.)

Pred kakega pol leta se je tudi peljal v drožki, ne od nje, marveč k njej. Zamudil se je nekje ter najel drožko, da bi ne prišel prepozno. Kako leno je takrat

stopalo koščeno kljuse! Ljudje so šli hitreje kot te štiri noge. Za Ujezdno brano je ven pomolil glavo ter od daleč ugledal nje beli muf, belo mačico okrog vratu z bunčicami pod brado. Guboviti obrobek krila se je o vsakem koraku težko, kačasto zasukal nazaj. Naglo je hodila sem ter tja ter ravno krenila proti Smichovu. Ustavil je ter skočil skozi vratca. Z jedno roko je plačal, z drugo pa stisnil njeno roko v pozdrav. Tisočkrat jo je prosil za zamero. — Ali se pač še spominja tega?

„Kaj poreče? Kako se prestraši, ko dobi pismo?“ nadejal se je Kliment in o sladki misli na nova razkošja ljubezni stisnil se je v kot drožke ter slikal v duhu prekrasne trenutke, katere je z njo preživel in še preživi. Gotovo preživi.

Zato jo išče, zato gre k njej.

Prvič jo je videl na ulici v spremstvu njene prijateljice, drugič v gledališču, tretjič v sladličarni na Vavclavskem trgu, kjer se shaja elegantni damski svet.

„Taka partija, ki ne plača“, zahršči mu najedenkrat v uho, in v ropotu voza, udarjanju podkva in škripanju vzmetij je slišal rezki, odporni, brezzobi smeh z mastjo in mesom zarastlega vratu. „To ni mogoče, gobec surovi! V sladličarno vender ne bo hodila, ako doma nimajo za stanovanje!“

Kliment se zgane v svojem kotu, ki mu je bil zdajci neprikladen, tesen, poln ostrin — tiščečih robov. „Ali bo še dolgo vozil? Ta počasnost! Še le Ujezdna vojašnica!“

In fujakar je vozil še počasnje nego poprej. Po životu mu je bilo mraz, v lice vroče, pritegnil je zimsko suknjo čez sredo in položivši roke na kolena, gledal skozi okno na ulico. Ljudje so hiteli okolu njega, kot da bi jih kdo metal za kočijo. Fasade so se vrstile, pomoli rastli, ulice so se širile in v globočini prospekta se je zalesketal bakreni zvonik Nikolajski, zelen na sivem polju Hradčan. Nad Prago se je že širil somrak, v voz je prodirla tema, pretkana po zlatih pramenih plinovih svetilnic. In s temi lučmi, z večerno temo so prihajali skozi okno spomini na minolo zimo, na bele snegove, po katerih mu je ob strani hodila Ema z belo perutjo na klobuku, pritrjeni od leve strani k glavi.

Kliment je najedenkrat začutil v prsih nekaj kot resnično hrepenenje.

Pred očmi so mu zažarele luči, zabliskala se stekla, zabelele mramorne mizice, okrog njih belih plošč je videl rdeč baršun, po katerem se je lenil elegantni svet. Bil je pri Stutzigu v sladličarni. Tam jo je prvič videl od blizu, pet korakov od sebe. Pred zobki je držala košček bele sladščice, z drugo roko pa je z belim robcem z ustnic brisala beli prah. Sedela je od strani. Jedno nogo je imela položeno čez drugo, konec levega čevlja je gledal ven, odbijajoč nanj padajočo svetlobo. Oči so blodile z mesta na mesto, z jedne stani na drugo ter premetavale bele pramene svetlobe, ki se je upirala v beli alabaster njenih roženic. Ni bila niti suha, niti polna, a mična, vsaka poteza na njej je bila izklesana,